

Börnin voru drengur og stúlka. Drengurinn gat ekki hafa verið meir en fimm ára, og hann leit út fyrir að vera yfirkominn af þreytu. Hann var glaðlegur og greindarlegur piltur og sérlega frískur sýnum. Stúlkan var ennþá yngri, sjálfsagt innan fjöggra ára. Hún gekk þreytulega við hlið leiðtoga síns, og komu tórin fram í stóru, bláu augu hennar hvað eftir annað. Búningur hennar var óbrotinn og ljótur fram úr öllu hófi og samsvaraði alls ekki útliti hennar sjálfar. Andlit hennar var fölt og fíngert, hárið sítt og gljáandi og féll niður í lokkum, sem báru vott um betri meðferð og klæðnað að undanfögnu, og hendurnar báru engin merki um óhreinlæti. Drengurinn hafði grátið, því að holdugu kinnarnar hans báru þess merki, að tár höfðu runnið niður eftir þeim; en nú grét hann ekki, því hann hafði verið sleginn fyrir að gráta. Rétt í því vér gerum lesaranum kunnugt ferðafólkið, kemur það að steini, sem var merkjasteinn á milli Wilt og Gloucester umdæmanna, og þar hvíldi það sig.

„Þú ert orðinn þreyttur, er ekki svo?“ sagði maðurinn, og leit til drengsins, og lagði um leið hendina á kollinn á honum.

„Jú,“ svaraði drengurinn, í því hann leit upp, og skalf af hræðslu þegar hann sá í augu leiðtoga síns.

„Vertu rólegur; við eigum ekki eftir að ganga

nema þrjár n
Hands gestg
ast þangað, e
„Jú.“ l
svona, en auð
ugur.

„Og þeg
muna, að þú

„En þú

„Víst er

„Æ, nei.

ekki til að se

„þú vild

„Nei, nei

litla stúlkan

honum, og br

Marl Lan

harðneskjuleg

ins, og sagði:

„Eg er fa

kannast við þ

„Hann er

andi.

„Hver sa

„Humfre

„þá hefir

ir hjá honum

minn. Eg va